

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 28 του Νοεμβρίου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ Έδρας Οικονομίου: άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 124

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΜΕΘΑΥΡΙΟ

ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΚΟΡΟΣ

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α'

Άχτιδα τὸν ἥλιον ἐπέλαμπον,
 Ποτὲ φῶς σάν ἐσένα
 Στὴ θῆδα τὴν ἐφτάπυλιν
 Δὲν πρόβαλε κανένα·
 Χρυσὸ τῆς μέρας βλέφαρο,
 Ἄπο τὴ Δίρκη ἐφάνης,
 Κ' ἦρθες νὰ ξετρολλάνης
 Ἄργιτικό στρατό.
 Αὐτόν ποῦ μᾶς τὸν ἔφερε
 Σάν ὄρνιο ὁ Πολυνεΐκης,
 Μὲ τὰ φτερά ποῦ ἀπλώνουνταν
 Καὶ τὴ φωνὴ τῆς νίκης·
 Κ' ἔχχαν ἀσπίδες ποῦ ἀστραφταν
 Κι ὄπλα πολλά καὶ κράνη.
 Φεύγουν, καὶ ποῖός τοὺς φτάνει
 Μέσα στὸν κορνιαχτό!

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'

Αὐτοὶ ποῦ ἦρθαν καὶ στάθηκαν,
 Ἐωρεῖς τὰ παλλικάρια,
 Τριγύρω στὴν ἐφτάπυλιν
 Μὲ φονικά κοντάρια,
 Φεύγουνε πρὶν προφτάσουνε,
 Γιομάτοι περηφάνεια,
 Στῶν πύργων τὰ στεφάνια
 Ν' ἀνάψουνε φωτιά.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α'

Γιατὶ κι ὁ Δίας τὴ μάχεται
 Μιὰ γλῶσσα φαντασμένη,
 Κι ὅταν τοὺς εἶδε νᾶρχουνται
 Σὰ θάλασσα ἀφρισμένη,
 Μὲ κεραυνὸν ἐγκρέμισεν
 Ἐκεῖνον ποῦ ἐτοιμάζει
 Τὴ νίκη νὰ φωνάζη
 Ἄπο τὰ τείχη αὐτά.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'

Κεραυνωμένος ἔπεσε.
 Πάνω στὴ γῆ βροντάει
 Ὁ λυσσασμένος ποῦ ἀναβε
 Φωτιά, γιὰ νὰ μᾶς φάη.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΝΤΡΕΑΣΣΟΝ

Κι ὁ δυνατός μας σύμμαχος,
 Ὁ Ἄρης ὁ τιμημένος,
 Στὴ μάχη ἀπολυμένος,
 Χτυπάει δεξιὰ, ζερβά.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α'

Κ' οἱ ἑπτὰ ἄρχηγοὶ παραίτησαν
 Αἱματομένο φῶρο,
 Τὰ δλόχαλκά τους ἄρματα
 Στὸ Δία τὸν Τροπαιοφόρο.
 Μὰ τὰ δυὸ ἀδέρφια πέσανε
 Ἄλληλοσκοτωμένα,
 Στὸ χάρο ἀδερφωμένα
 Καθὼς καὶ στὴ γενιά.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'

Μὰ ἡ Νίκη ἡ μεγαλώνυμη
 Ἄφου ἦρθε νὰ φιλήσῃ
 Τὴ θῆδα τὴν πολυμάχη,
 Καθεὶς ἄς ἀσμονήσῃ
 Τὸν περασμένο πόλεμο,
 Καὶ στοὺς ναοὺς ἄς μπούμε,
 Ἐκεῖ γιὰ νὰ τραβοῦμε
 Ὀλόφυχτο χορό!

Κ. ΜΑΝΟΣ

Ο ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ ΜΑΣ

Ἐχουν ἄδικο ὅσοι φωνάζουν—καὶ φωνάζουν πολλοὶ τὶς πονηρὲς αὐτὲς ἡμέρες—πὼς ἄλλος εἶναι ὁ κ. Λεβίδης σὰ βρίσκεται ὄξω ἀπὸ τὴν Ἐξουσία κι ἄλλος εἶναι σάν ἀδράχνη τὴν Ἐξουσία στὰ παληκαρήσια χέρια του. Οὔτε ἄλλος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, οὔτε δυὸ σκοῦφο εἶναι, κόκκινος καὶ τοὺς δυὸ—τὸν ἓνα σκοῦφο ἄλλὰ Ροβεσπιέρο, γιὰ νὰ τόνε φορᾶει στὴν πρώτη περίσταση, καὶ τὸν ἄλλο, σκοῦφο ἄλλὰ Ριγκολέττο, γιὰ νὰ τόνε μεταχειρίζεται στὴ δεύτερη.

Μὴν πιστεύετε τίποτ' ἀπὸ αὐτά. Συκοφαντίες καὶ ψευτιές. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἴδιος εἶναι πάντα κ' ἓναν σκοῦφο εἶναι, τὸ σκοῦφο τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ δὲν τόνε βγάζει ποτὲ ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὅσο κι ἂν εἶναι ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης σήμερα, τὸ σκοῦφο τοῦ Ροβεσπιέρου φορᾶει. Κι ἂν καταδίωξε τὸν Γαβριηλίδη, δὲν τόνε καταδίωξε γιὰ νὰ κολακέψῃ τὴν Αὐλή, γιὰ νὰ τῆς πουλήσῃ δουλειήν, μὰ τόνε καταδίωξε ἴσια ἴσια γιὰ νὰ τῆνε πολεμήσῃ, γιὰ νὰ τῆς δώσει τὴν κρυφὴ μὰ κι ἀποτελεσματικὴ μαχαιριά.

Νὰ τί κατάφερε μ' ἀξιοθαύμαστη μαστοριά. Καταδιώκοντας τὸν Γαβριηλίδη γι' ἀντιβασιλικὸ, κατάφερε νὰ κάνει ὄλο τὸν τύπο ἀντιβασιλικὸ, ἀφοῦ ὄλος ὁ τύπος, κ' ἡ κοινὴ γνώμη μαζί του, πῆρε τὸ μέρος τοῦ Γαβριηλίδη καὶ ρίχτηκε λυσσασμένα τῆς Αὐλῆς.

Ὁ Γαβριηλίδης σήμερα στὰ μάτια τοῦ κόσμου εἶναι ἀθῶο θῦμα στραβομάρας κι ἀνεπιστίας. Κι ὁ κόσμος ὄλος, ἓνα βλέπει ἔνοχο γιὰ τὴν ἄδικη καταδίωξή του, τὴν Αὐλή. Ὁ καθαυτὸ ἔνοχος, βλέπετε, διευθύνει τὴν παράσταση ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Αὐτὸς δὲ φαίνεται φαίνονται οἱ ἄλλοι. Κι ὁ Λεβίδης, ποῦ στὰ μάτια τῆς Αὐλῆς παρουσιάζεται γιὰ πιστὸς Αὐλοφύλακας, καὶ στὰ μάτια τοῦ ἀμυαλοῦ ὄχλου γιὰ πρόστυχος Αὐλοκόλακας,—ὁ ἴδιος ὁ Λεβίδης, γιὰ μερικοὺς ποῦ βλέπουν κάπως καθαρώτερα, εἶναι καὶ μένει φίνος Ἀντιβασιλικὸς, Ροβεσπιέρος καταχθόνιος.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τόνε φοβηθήκαμε τὸν παληκαρᾶ. Σάν κουνόσε τὸ χέρι του ἀπειλητικὰ κατὰ τ' Ἀνάκτορα, ἀγορεύοντας ἀπὸ τὸ μπαλκόνι του στοὺς «παμφιλτάτους ἐκλογεῖς», γελοῦσαμε γιὰτὶ ξέραμε καλὰ πὼς οἱ φοβέρες του εἶτανε ἀπὸ σαπουνάδα καὶ τὰ βασιλοχτόνα στιλέτα του ἀπὸ πάφιλα. Ἐνῶ τώρα ποῦ χαϊδεύει τὴν Αὐλή, εἶναι φοβερός κ' ἐπικίντυνος. Οἱ γαλιφιές του γυρίσανε ὄλον τὸν τύπο ἐναντίον τῆς, καὶ τὸ χὰιδεμά του

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΦΑΟΥΣΤ",

(ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ)

ΓΡΕΤΧΕΝ (μόνη στην άνεμη της)

Ἡ ἡσυχία μου πάει,
βαρειά μου εἶν' ἡ καρδιά·
δὲν τὴν ξαναβρίσκω
ποτέ, ποτέ μου πιά.

Σὰ δὲν εἶναι μαζί μου,
χάρος εἶν' ἡ ζωὴ μου
κι ὅλη γύρω ἡ πλάση
σὰ νάχη σκοτεινιάσει.

Τὸ δόλιο μου κεφάλι
σὰ νᾶναι σαλευμένο,
τὸ δόλιο λογικό μου
κατακομματιασμένο.

Ἡ ἡσυχία μου πάει,
βαρειά μου εἶν' ἡ καρδιά·
δὲν τὴν ξαναβρίσκω
ποτέ, ποτέ μου πιά.

Αὐτὸν στὸ παράθυρι
νά ἴδω μονάχα βγαίνω,
ἔξω στὸ δρόμο μόνο
γι' αὐτὸν πηγαίνω.

Τ' ἀγέρωχό του βῆμα,
τὸ εὐγενικό κορμί
καὶ τὸ χαμόγελό του
καὶ τῆς ματιᾶς ἡ ὀρμή.

Κ' ἡ μαγεμένη βροῦση
ποῦ τρέχει ἀπ' τὴ μιλιὰ του
κι ὅπως τὸ χέρι σφίγγει
καὶ ἄχ! τὸ φίλημά του!

Ἡ ἡσυχία μου πάει,
βαρειά μου εἶν' ἡ καρδιά·
δὲν τὴν ξαναβρίσκω
ποτέ, ποτέ μου πιά.

Τὸ στῆθος μου σ' ἐκεῖνον
νά ὀρμήση λαχταρᾶ
ἄχ νά μποροῦσα πάντα
νά τὸν κρατῶ σφιχτά!

Καὶ δύο δύο θέλω
γλυκὰ νὰ τὸν φιλῶ
καὶ μέσα στὰ φιλιά του
νά σὺβσω, νά χαθῶ!

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΧΕΝ

Ἄχ, γύρε,
ὦ πολυπικραμένη
σὲ μιὰ δυστυχισμένη,
εὐσπλαχνικό τὸ πρόσωπό σου!

Μὲ τὴν καρδιά σχισμένη
καὶ χιλιοσπαραγμένη
κυττᾶς τὸ σταυρωμένο γιό σου
στὸν πατέρα κυττάζεις
ψηλά κι ἀναστενάζεις
γιὰ τὸ δικό του πόνο καὶ γιὰ τὸ δικό σου.

Ποῖος τὸ γνωρίζει
πῶς μοῦ θερίζει
ὁ πόνος μέσα μου τὰ σωθικά;
Πῶς ἡ καρδιά μου τρεμουλιάζει,
ποῖος φόβος, πόνος τὴ σπαραίζει
σὺ τὸ γνωρίζεις μοναχά!

Ὅπου κι ἂν πάω, ὅπου γυρνῶ
πόσο πονῶ, πονῶ, πονῶ,
ἔδω στὰ στῆθη μου βαθειά!
Κι ἄχ! μόλις μόνη μένω,
κλαίω, κλαίω καὶ δὲ σὼπαίνω,
ραγίζει μέσα μου ἡ καρδιά.

Τὶς γλάστρες στὰ παράθυρά μου,
τὶς πότισαν τὰ δάκρυά μου,
σὺν ἑκοῦσα πρωὶ θαμπὰ
γιὰ σένα τὰ λουλούδια αὐτά.

Ὅταν ὁ ἥλιος μπῆκε
πρωὶ στὴν κάμερά μου,
στὴν κλίνη καθιστῆ μὲ βρῆκε
νά κλαίω τὴ συμφορὰ μου.

Βόηθα! Σῶσε με ἀπ' τὸ θάνατο κι ἀπ' τὸ κακό!
Ἄχ! γύρε,
ὦ πολυπικραμένη,
σὲ μιὰ δυστυχισμένη
τὸ πρόσωπό σου εὐσπλαχνικό!

ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ

Λειτουργία. Ὅργανο καὶ ψαλμοδία.

Γκρέτχεν μέσα στὸ πλῆθος. Πονηρὸ πνεῦμα
ἀπὸ πίσω της.

ΠΟΝΗΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

Πῶς ἦσουν ἄλλη, Γκρέτχεν,
ὅταν ἀθῶα ἀκόμα
ἐρχόσουν στὸ βωμό,
ἀπ' τὴν παλιά σου σύνοψι
προσευχῆς ψιθύριζες
μισὰ παιδιοῦ παιγνίδια,
μισὰ τὸ θεὸ μὲς τὴν καρδιά.

Γκρέτχεν!
Ποῦ εἶν' ὁ νοῦς σου;
Μὲς τὴν καρδιά σου
τί κακούργημα;
Γιὰ τῆς μητέρας σου δέσσει τὴν ψυχὴ
Ποῦ σὲ μαρτύριο ἀτέλειωτο κοιμήθηκε
(ἀπὸ σέ;

Τίνος αἷμα στὸ κατόφλι σου μπροστά;
—Καὶ κάτω ἀπ' τὴν καρδιά σου
τί σαλεύει, μεγαλώνει
κι αὐτὸ τρομαίνοντας καὶ σένα σὲ τρομάζει
ὀλέθρου μήνυμα νά βγῆ στὸ φῶς;

ΓΚΡΕΤΧΕΝ

Ἄλλοι μου! Ἄλλοι!
Πῶς νά σωθῶ ἀπ' τοὺς λογισμούς
ποῦ πᾶν ἐμπρός μου κ' ἐρχονται
φραχτὴ φοβέρα!

ΧΟΡΟΣ

Di s iae κ. λ. π.

ΠΟΝΗΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅργη σ' ἀρπάζει!
Ἡ σάλπιγγα χτυπᾶ!
Οἱ τάφοι τρέμουν!
Καὶ σὲ ἡ καρδιά σου
ξυπνάει ἀπ' τῆς τέφρας
τὴ γαλήνη πάλι,
στὰ πύρινα μαρτύρια
σπαραίζει!

τανύμας γλώσσα τόσο καλὰ πράματα, ποὺ δὲν κα-
τάει κανένας ἀπὸ μᾶς, μήτε ὁ Ψυχάρης, μήτε ὁ
Φ. Φωτιάδης, μήτ' ἐγὼ, μήτε κανένας ἄλλος νὰ
τὰ γράψει. Ἡ διαφορά τοῦ Βερναρδάκη καὶ τοῦ
Χατζιδάκι ἀπὸ τὸν Ψυχάρη εἶναι ὅτι ἄρτοι ὅσα
ἐρμηνεύουν τοὺς ἄλλους οἱ ἴδιοι δὲν τὰ κάνουν,
ὁ Χατζιδάκις μάλιστα πολεμᾷ καὶ τοὺς ἀνθρώ-
πους ποὺ θέλουν νὰ τὰ κάνουν). ὁ Ψυχάρης ὅμως
ἐκεῖνα ποὺ λέει τὰ κάνει κιόλας. Καὶ τὸ Βαγγέλιο
ἂν ἀγαπᾷτε, μᾶς λέει πῶς εἶναι τίποτε ὅποιος ὀρ-
μηθεῖ τοὺς ἄλλους κι ἀπὸς του δὲν κάνει ἐκεῖνα
ποὺ λέει, καὶ πῶς πολὺ μεγάλος εἶναι μονάχα ἐκεῖ-
νος ποὺ κάνει ὅ,τι λέει.

Ἐνας ἀρχαῖος, Ἀριστοίδης ὁ Λοκρὸς, ποὺ τὸν
εἶχε δαγκώσει μία γάτα στὸ λαιμὸ καὶ κόντεψε νὰ
πεθάνει, ἔλεγε πῶς τὸ εἶχε μεγάλο παράπονο ποὺ
δὲν τὸν ἔφαγε ἢ ἕνα λιοντάρι ἢ ἕνα ἄλλο τέτιο με-
γάλο θηριὸ παρά τὸν ἔπιυξε μὲ τιποτένια γάτα.
Νὰ μὲ συμπαθᾷτε, τὸ ἴδιο τώρα κάνω κ' ἐγὼ. Βλέ-
πω γιὰτὶ ἔχω κῆνια, καὶ καταλαβαίνω γιὰτὶ δὲν
εἶμαι ἀκαταλόγιστος σὺν κ' ἐκεῖνον ποὺ μᾶς πολέ-
μησε πέρσι, πῶς χάνεται τὸ δικό μας τὸ ἔθνος.
Ἐδῶ κι 85 χρόνια δὲν καταδέχονταν οἱ Ρουμά-
νοι νὰ ποῦν πῶς εἶναι Ρουμάνοι, ἔλεγαν πῶς ἦταν
Ἕλληνες, ἀδιάφορο ποὺ δὲν ἔξεραν νὰ μιλήσουν

Ρωμαῖκα. Τὸ ἴδιο ἔκαναν κ' οἱ Βούλγαροι ἐδῶ καὶ
τριάντα χρόνια. Ἄν ἔλεγες τότες κανένα Βούλγαρο,
εἶσαι Βούλγαρος, ἤμουνε καὶ σ' ἔβριζε κιόλας. Σή-
μερις ὅμως τῆχουν καμῖοι πῶς εἶναι Ρουμάνοι καὶ
Βούλγαροι, δὲ μᾶς θέλουν καὶ μᾶς κάνουν καὶ τόσα
πράματα. Δὲ φταῖνε ὅμως ἐκεῖνοι παρὰ ἐμεῖς ποὺ δὲ
βάλαμε πρὶ 200 καὶ 300 χρόνια στὰ σκολειά μας
τὴ δημοτικὴ, γιὰτὶ θὰ τοὺς ἀλλάζαμε τὴ γλώσσα,
καὶ τότε θὰ μιλοῦσαν τὰ ρωμαῖκα, καὶ θὰ ἦταν
Ἕλληνες σὺν κ' ἐμᾶς.

Ὅπως χάσαμε ἀρτοῦς, χάσαμε καὶ θὰ χάσουμε
ἀκόμα τὸσους ἄλλους, ποὺ δὲν εἶναι τρόπος νὰ μά-
θουν νὰ μιλοῦν τὴ ζωντανή μας γλώσσα, γιὰτὶ ὁ
κ. Μιστριώτης κ' ἡ συντροφιά του δὲ θέλουν νὰ τὴ
βάλουμε στὰ σκολειά. Τὴν καθαρίζουσα πάλι δὲν
εἶναι τρόπος νὰ μάθουν, ἀφοῦ τ' ἀποδείξαμε πῶς
δὲν τὴν ξέρουν ὅπως πρέπει κ' οἱ καλλίτεροι καθη-
γητάδες ποὺ ἔχουμε στὸ Πανεπιστήμιο. Ἄφτὰ δὲν
τὰ λέω μόνος ἐγὼ, παρὰ τᾶχει γράψει ἐδῶ καὶ τόσα
χρόνια ὁ σοφὸς καὶ μεγάλος φιλέλληνας Κάρλος
Κρουμπάχερ στὸ βιβλίο του (σελ. 155), καὶ στὸ
γράμμα του ποὺ μοῦ ἔγραψε καὶ τὸ δημοσίεψα στὴν
Ἄλκροπολι (12 τοῦ θεριστῆ). Ὅλους πάλι τοὺς
Ἕλληνες ποὺ ἔχουμε στὸ ἐξωτερικὸ τοὺς χάνουμε
σιγὰ σιγὰ, ἀφοῦ δὲν εἶναι τρόπος νὰ μάθουν σὲ 4

καὶ 5 χρόνια τὴν καθαρίζουσα, ἐκεῖ ποὺ κάθε ξένη
γλώσσα τὴ μαθαίνουν πολὺ καλὰ σὲ δυὸ καὶ τρία χρό-
νια. Ἄχ! ἂς ἦμουν κ' ἐγὼ κανένας τρελλός, σὺν
κι ἀρτοῦς τοὺς θεότρελλους ποὺ πολεμοῦν τὴ ζων-
τανή μας γλώσσα. Ἄρτοι δὲν μποροῦν νὰ καταλά-
θουν, σὰ θεότρελλοι ἢ προδότες ποὺ εἶναι, τὴ με-
γάλη ὀφείλεια ποὺ ἔχουμε ὄντας θὰ εἶναι γραμμα-
τισμένοι καὶ τὰ 8 ἑκατομμύρια ποὺ ζεῖναν ἀπὸ τὸ
δικό μας τὸ ἔθνος. Γι' ἀρτοῦς δὲν εἶναι τίποτε ποὺ
ξοδεύονται τώρα σ' ὅλο τὸ ἔθνος μόνο 60 χιλιάδες
κομμακτῖα φημερίδες τὴν ἡμέρα, καὶ τότες θὰ ξο-
δεύονται μὲ συμπάθειο 4 ἑκατομμύρια. ὅπως μπορῶ
πολὺ καλὰ νὰ τ' ἀποδείξω. Ἄρτοι δὲν μποροῦν νὰ
καταλάβουν πῶς εἶναι μεγάλη ντροπὴ σ' ἐμᾶς τοὺς
συγγραφίδες νὰ γράφουμε στὴ καθαρίζουσα καὶ νὰ
πλερώσουμε «ντὶς παρασί» γιὰ νὰ διαβάσουν τὰ βι-
βλία μας, ἀντὶς νὰ μᾶς πλερώσουν μ' ἐπαρξίση
ἐκεῖνοι ποὺ θὰ διαβάσουν, καὶ νὰ βγάζουμε κ' ἐμεῖς
τίμια καὶ λέρτερα τὸ ψωμί μας.

Δὲ βλέπουν, γιὰτὶ εἶναι στραβοί, πῶς σ' ὅλα
τὰ ἔθνη ποὺ εἶναι γραμματισμένα καὶ μορφωμένα δὲ
γίνονται σκοτωμοί, καὶ μόνο σ' ἐκεῖνα ποὺ εἶναι
ἀγράμματα βγαίνουν οἱ φονιχτές καὶ κακούργοι.
Στὴν Ἑλβετία ἔπου ὅλοι εἶναι γραμματισμένοι ἔ-
χουνε φυλακίς, μέσα ὅμως δὲν ἔχουνε φυλακισμέ-

ΓΡΕΤΧΕΝ

Πώς νάφευγα!
'Η ψαλμοδία μου πιάνει
στο στήθος τήν πνοή
και τής καρδιάς μου
τά βάθη σχίζει!

ΧΟΡΟΣ

Judex ergo κ. λ. π.

ΓΚΡΕΤΧΕΝ

Ηνίγομ' έδω!
Τριγύρω οι στύλοι
σά να με σφίγγουν!
Με συντρίβουν
οι θόλοι! — 'Αέρα!

ΙΟΝΗΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

Κούψου! Τό κοίμα κ' ή ντροπή
δέν μένουνε κρουμμένα.
'Αέρα; Φώς;
'Αλλοί σου!

ΧΟΡΟΣ

Quid sum miser κ. λ. π.

ΙΟΝΗΡΟ ΠΝΕΥΜΑ

Οι άγιοι γυρίζουν
τό πρόσωπο από σέ.
Τό χέρι νά σου δόσουν
οι δίκαιοι τρέμουν!
'Αλλοί!

ΧΟΡΟΣ

Quid sum miser κ. λ. π.

ΓΚΡΕΤΧΕΝ

Προφτάστε με! Λιποθυμώ!

Τί γίνονται οι καρφίτσες, οι βελόνες, οι πέννες που
χάνουμε; 'Ενας επιστήμονας έκαμε μερικές δοκιμές και
τό βρήκε. Οι καρφίτσες αν πέσουν χάμου κι ανακατε-
ψτούν με χώματα, δέν άργούνε νά γίνουνε λίγο λίγο σκό-
νη. Οι φουρκαδέλλες σέ 154 μέρες λιώνουν από σκουριά.
Οι καλές όμως βελόνες θέλουνε 2 χρόνια και μισό ν' άφα-
νιστούν όλότελα. 'Ατσάλινες πέννες λιώνουν όλότελα μέσα
σ' έναμιση χρόνο, δηλαδή ένσω οι ζόλινοι κοντυλοφόροι
είναι άκόμα άπειραχτοι.

νους, στην 'Αγγλία σ' 100,000 ανθρώπους δέν
θγαίνει μήτε ένας ρονιάς, γιατί είναι 0,48, στη
Γερμανία 0,85, στη Γαλλία 1,30, στο Βέλγιο 2,41,
στην 'Ισπανία 4,17, στην 'Ιταλία 6,45 και στην
'Ελλάδα 22,50!!! ('Αθήναι 12 Αύγουστου 1904).
Και βλέπετε τώρα μόνοι σας πώς όσο άγράμματος
είναι ένας λαός τόσο περισσότερους σκοτωμούς έχει.
Στά 97 σκοτώθηκαν στόν πόλεμο μόνο 725, και
κάθε χρόνο δίχως πόλεμο σκοτώνονται άπάνω κά-
του 800.

Βλέπω άκόμα πώς τό έθνος μας χάνει τό χρόνο
άπό 1,360,000,000 χρυσά φράγκα έσα με 15 δι-
σεκατομμύρια. Τ' άποδείξα στό πρώτο βιβλίό μου,
και μπορώ με καλύτερες και περισσότερες μαρτυ-
ρίες νά τ' άποδείξω πάλι, αν μπορέσουν ν' άποδεί-
ξουν πώς είναι ψέματα εκείνα πού έγγραφα. 'Αφτοι
δέν τόχουν καθόλου ανάγκη πού χάνουμε τόσα τό
χρόνο, γιατί και νά χαθεί όλος διόλου και νά λεί-
ψει από τόν κόσμο τό 'Ελληνικό έθνος δέν τούς
μέλει καθόλου.

Λένε πώς τάχα ό κ. Α. Πάλλης έκανε άμαρτία
πού θέλησε νά μεταρραξει τό Βαγγέλιο, και τυ-
φλώθηκαν και δέν είδαν πώς βλαστημάει ό κ. Κόν-
τος και τήν Παλαιά Διαθήκη και τό ίδιο Βαγγέλιο,
γιατί τήν Παλαιά Διαθήκη τή λεί, ασύμμικτον

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιά τήν 'Ελλάδα Δρ. 10.—Γιά τό 'Εξω-
τερικό Φρ. χρ. 10
20 λεπτά τό κάθε φύλλο λεπτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κιάκια τής Πλατείας
Συντάγματος, 'Ομονομίας, 'Υπουργείου Οι-
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου ('Ο
φθαλματορείο) Σταθμού 'Υπογείου Σιδηρο-
δρόμου ('Ομόνοια) στό καπνοπωλείο Σαρρή
Πλατεία Στουράρα, 'Εξάρχεια) και στό
βιβλιοπωλείο 'Εστίας Γ. Κολάγου.

'Η συντρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΕ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

νά τό πούμε, μ' όση καλή θέληση κι αν έχουμε,
πώς τό Βασ. Θέατρο, με τόν διορισμό του κ. Τέλη
Πετσόλη, βρήκε τόν άνθρωπό του. 'Ο καινούριος
χαρματιάς—διευθυντής (δέν ξέρουμε καλά καλά
ποιόν τίλο τούδωσαν, και ποιός τού τωροάζει) τό
σπουδαιότερο προσόν πούχει γι' αυτή τή θέση είναι
ή φίλια του με τόν κ. Θών και τίποτ' άλλο, γιατί
αν θυμηθούμε τις περιφημες 'θεατρικές κομικές του,
τότε ούτε γιά ποριόρης τού Βασιλικού έκανε.

Διορίστηκε όμως, κι αυτό είναι τό σπουδαίο,
μόνο και μόνο γιά νά κερμάει τό κεφάλι του κάτω
άπό τό θεωρείο του, όπως έγινε στήν παράσταση
του «Φάουστ», και νά σουφρώνει επδειχτικά τό
φρόνιό του αν τό κλαδίνο ή τό κοντραμπάσο τής
δοχήστρας χάσει καμιά νόττα.

είδος κάποφύλιον τέρας» (λόγ. 'Ερμ. σελ. 147) και
για τό Βαγγέλιο λέγει πώς «πανταχόθεν πρέπει
τά βδελύγματα ταύτα (τύποι άνάττικοι) εκ τής Κ.
Διαθήκης ν' αποσκορακισθώσι, ίνα μή ή ικανός
βάρβαρος και μοχθηρά αυτής γλώσσα βαρβαρώτερον
είη και μοχθηρότερον διέ των σφελμάτων των άν-
τιγραφών διακείται». (όφτου σελ. 349, τό ίδιο και
σελ. 38).

Γιά τή μεταφραση τής 'Ορείστιας τού κ. Σω-
τηριάδη ήθελαν νά μξ; κήσουν και τό Βασιλικό
θέατρο, επειδής τάχα πονούσαν τήν άρχαία 'Ελλη-
νική γλώσσα. Και δέν τούς μέλει καθόλου πού δέν
μπορούμε νά τή μάθουμε σέ 15 και 20 χρόνια στα
δικά μας τή σχολεία, και πρέπει νά πάμε στη
Γερμανία νά τή μάθουμε από τούς ξένους, εκεί πού
μπορούσαμε πολύ καλά νά στείλουμε στό διάβολο
τήν καθαρέβουσα, και με όλη μας τήν έφοκλία νά
μάθουμε σέ 4 και 5 χρόνια τήν προγονική μας
γλώσσα, και νάχουμε 300 χιλ. τουλάχιστο 'Ελλη-
νες πού νά ξέρουν καλά τήν άρχαία 'Ελληνική.

'Οντας τά συλλογιόμαι όλ' άφτά, καθώς και
τή θρησκεία μας πού κοντέθουμε νά τή χάσουμε με
τήν καθαρέβουσα, λένε με τό νού μου πώς αν είναι
για νά χαθεί τό δικό μας έθνος, άς μή χάνουνταν
μονάχ άπ' άφτους τούς άκαταλογίστους και τήν

'Αφού εΐτανε τυχερό νά μή διοριστεί στή θέση
αυτή κανένας άνθρωπος με πραγματική αξία, κανέ-
νας πού νά ξέρει τή δουλιά του και πού νά μπορέ-
σει νά φέρει τό θέατρο κεί πού τάξίζει νά φτάσει,—
άφού λοιπόν πού λέει, τό θέατρο δέν εΐτανε τυχερό
νά βρεί τόν διευθυντή του άπόξω, έπρεπε νά τόν
ζητήσει από μέσα, από τό ίδιο τό προσωπικό του.

Κ' έχει έναν άνθρωπο καταλληλότερο νά τό διευ-
θύνει, έναν άκούραστο και φιλότιμο εργάτη πού,
χωρίς φωνές και ρελάμα, ήσυχα ήσυχα, μξ; έ-
δειξε και δουλιά κ' ικανότητα. Μά φαίνεται πως δέν
ήρθε ή καιρός νάνταμείβονται οι Οικονόμοι, άφού
βασιλεύουν άκόμα οι Πετσόληδες.

'Αλλες κουβέντες δέν χρειάζονται.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ

τής Βουλής παίχτηκε με μοναδική επιτυχία τήν
περασμένη Τετάρτη τό πρώτο στό 'Εθνικό θέατρο τής
όδοϋ Σταδίου. Τίποτα δέν έλειψε. Ούτε τή γέλια
του κ. Θεοτόκη, ούτε ό άγκισμός, ούτε ό λόγος τού
κ. Τριλιού.

Στό τέλος—μξ; πληροφορήσαν οι σημεριδες—
ή κόσμο; πού παρευρέθηκε στήν παράσταση ευχά-
ρηκε τούς κ.κ. ήθοποιούς. Και πολύ δίκαια. Κουρα-
στήκανε τόσο οι άνθρωποι νά παίξουν καλά τό ρόλο
τους. 'Ολοι καλαμελετημένοι πέρα πέρα.

ΛΕΜΕ

μεθαύριο πού θά παρουσιάσει στή Βουλή τις
περίφημες οικονομίες της ή Κυβέρνηση, νά
βρεθεί ένας πατριώτης βουλευτής και νά φω-
νάξει στους Θεοτόκηδες και στους Λεβιδήδες
και στους άλλους συμμορίτες τους:

— Βρέ θεοπαίχτες, τί ήρθατε δώ και
μάς σαλιαρίζετε για οικονομίες; Θέλετε με τά
σωστά σας οικονομίες; Αντί νά πετάξετε τό-
σους φτωχούς φαιελίτες στους δρόμους, αντί
νά φαλιδίσετε τόν τιποτένιο μιστό τού Ειρηνο-
δίκη και τάλλου μικρούπαλλήλου, φαλιδίστε
τούς δικούς σας μιστούς πρώτα κι άρχής και
τούς δικούς μας ύστερης. Διγοστήτε και τόν
άριθμό μας. Τί χρειάζεσαστε τόσοι; 'Εμεις
χρειωκόπησαμε τό 'Εθνος, κ' έπρεπε όχι μόνο
να μήν πάρουμε ποτέ; έχταχτα ποσά, παρά νά
ξερύσουμε κι όσα πήραμε ίσα με τώρα.

Τέτιος βουλευτής, φοβούμαστε, δέν θά βρε-
θεί. Μά τότε πρέπει νά σηκωθούν οι άδικημέ-

καθαρέβουσα τους, πού είναι σάν εκείνη τήν τιπο-
τένια γάτα, κι άς έρχονταν κανέναν άλλο μεγάλο,
άγριο κι άνήμερο θηρίο, σάν κ' εκείνον τόν παλιό
τόν Τσινκισχάνη ή τόν Γαμερλιάνο, κι άς μξ; ξεπά-
στρεζε από τόν κόσμο.

'Αχ! αδέρφια μου 'Ελληνες, άχ! άγχαπητοί μου
Ρωμιοί! 'Αφτοι πού πολεμούν τή γλώσσα μας και
καταστρέφουν τό έθνος δέν θγαίνουν νά μξ; πολε-
μήσουν άντίκου κι άντίκου όπως τούς πολεμούμ' έ-
μεις, κι όπως πολεμούν οι πολιτισμένοι και τίμιοι
άθρώποι, με τήν πένα με τήν αλήθεια και με τή
λογική. Σά ληστάδες με τή βία, και σά γριούλες με
παρκαύθια θέλουν νά μξ; πείσουν. Μά σεις από
ποιόν περιμένετε βοήθεια και δέν πασιζέται με
κάθε τρόπο νά γλυτώσετε άπ' άφτους πού πίνουν τό
αίμα σας, και σέ 50 ως 100 χρόνια άκόμα τό πολύ
μπορούν κι όλότελα νά σας χύσουν; Οι άθρώποι
τώρα δέν είναι όπως ήταν μπροστά, κι ό σημερινός
Καίσαρας, πού έστειλε καταπάνω μας τό στρατηγό
του Γκόλτς, δέν μοιάζει καθόλου τόν άρχαίο, τόν
άξέχαστο εκείνον Καίσαρα, πού είχε πει με φρόν
στους 'Αθηναίους «ποσάκις ύμξ; ύπέρ σοφών άντών
άπολλυμένους ή των προγόνων δόξα περιτώσει.»

Η ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΙΚΩΝ*

(Από το παθολογικό μέρος της μαθητικής μελέτης «Η ΜΑΤΙΑ»)

Με την ίδια ευκολία, που απ' το λήθαργο φέρνουμε τον υπνωτισμένο στην κατακλιψία, κατορθώνουμε και αντίθετο, κλείνοντας του τα μάτια.

Αν αυτός κι απ' αρχής δε φανεί στην υπνωτισμένο υπνωτιά, όπως πολλές φορές γίνεται, μπορούμε από το λήθαργο ή την κατακλιψία να τον κάνουμε υπνοβάτη, τριβώντας ελαφρά την κορφή του κεφαλιού του ή το πρόσωπο.

Υστερ' απ' αυτά εύκολα, βέβαια, νοιώθεται η διαφορά υπνωτικού υπνοβάτη και υπνωτισμένου. Ο πρώτος; μόνος του παρκαμιά, δεύτερος από κάθε υποβολή ξένη, και δε βλέπει, δεν ακούει, δε νοιώθει, όπως είπαμε, παρά κείνο που σκετίζεται με το παρκαμιά του.

* Η αρχή του στο 108 φύλλο του «Νουμά».

και σκέπεται και κάνει όπως μεις τότε διατάξουμε. Ταιριαστά με την παθολογική αυτή ψυχική κατάσταση, π' από στιγμή σε στιγμή αλλάζει όψη, σά χαμαιλέοντας, κ' η ματιά του υπνωτισμένου υπνοβάτη, ή αδιάφορη και μισοκοιμισμένη, παίρνει ζωή με τις υποβολές μας και κάθε καινούρια ψυχική έντυπωση, κάθε σκέψη και φαντασία, ξεκάθαρα τ' αυτή παρκαμιάται. Δείχνουμε, λ. χ. στην υπνωτισμένη το πάτωμα, λέγοντας: πώς βρίσκεται σ' όμορφο περιβάλλον, κι αμέσως η χαρά λαμποκοπά στα μάτια της και ξεφωνά, σαν τρελή — λουλούδια, τί όμορφα λουλούδια! — Άρκει σε λίγο να της πούμε πώς είνε κάμπιες γεμάτα τὰ λούλου δα, για να δείξη στη ματιά της τή σιχασιά, τὸ φόβο μήν της κολληθούνε! Το περιέργο είναι ὅτι, ξετάζοντας την κόρη του υπνοβάτη πάνω σ' αυτά τὰ παρκαμιαστάματα, τὴ βρίσκουμε τότε μεγάλη, τότε μικρή, σχετικά με την απόσταση τῆς φαντασίας του.

Πολύ πὸ σημαντικές, πὸ ἄγιες προσοχές ἀπ' το γιατρό γιὰ τὴ γυναικοδικασική τους σημασία, είν' οἱ παραλλαγὲς τῆς ματιᾶς, κι ὅλες τῆς γνωσιωγνωμίας, ὄχι ἀπὸ ξένες υποβολές, ὅπως πάρα πάνω εἴπαμε, ἀλλ' ἀπ' αὐτὴ τὴν παραδοχὴ ψυχικὴ κατάσταση τοῦ υπνωτισμένου. Ἀπ' τὰ δύο του ἐνὺ τὸ ἓνα μοναχὰ κοιμάται, τὸ ἓνα δὲν κίτταίνεται, τὸ κίττω ἐγὼ, με τὴ θέληση. Τὸ ἄλλο κίτταίνεται, σκέπεται, νοιώθει, κἀ μάλιστα πολλές φορές πὸ τέλος ἀπὸ πρώτα, σὰ νὰ ξεκαθαρίστηκε με τὸν υπνωτισμὸ ἢ ψυχῆ. Μὰ καὶ τὸ θυμητικὸ, ἢ φαντασιώδης, εἶναι πιότερο δυναμωμένα, ξαναμμένα παρκαμιαστάματα, κἀ πολύ εύκολα παλιῆς εἰκόνας, λησμονημένες στῆς ψυχῆς τὰ κατάσταθα, σθεσμαίνες ἀπ' τὴν πολυκαιρία, ξανασημακίζονται κἀ μὰς παρουσιάζονται

ζωηρές σὺν πρώτα. Ἐτσι ὁ Θουναί ἀναφέρει ἕνα κορίτσι φτωγὸ κἀ ἀγράμματο, πὸ πάνω σ' ὑπνωτιστικὴ κατάσταση λαλοῦσε: ξένες κἀ νεκρὲς γλώσσες. Λατινικὰ, Ἑβραϊκὰ, δὲν εἶχε ἢ δύστυχη μετὰ της κανένα δαιμόνιο, πὸν λόγου τὴν ἔκανε, ἀλλὰ κάποτε, σὺν ἦτανε μικρή, ἀκούγε συχνὰ ἕναν πακπὰ διαβασμένο, πούχε τὴ συνήθεια νὰ φωνάζη μελετώντας τὰ λατινικὰ κ' Ἑβραϊκὰ βιβλία του, χωρίς νὰ βένη σὸ νου του βέβαια, πὸς ἔκανε τὸ κεφάλι τοῦ κοριτσιού κληρονόμο φωνογράφου! Ἐτσι στὴν ὑπνοβατικὴ κατάσταση ὁ υπνωτισμένος δὲν εἶναι παίχτιδι μοναχὰ τοῦ υπνωτισμοῦ του, πὸν ἄν κἀραγκιόζη τὸ κινά, μὰ καὶ τῆς ἴδιας τοῦ ψυχικῆς ἀκαταστασίας.

Ἀληθινὰ χωρίς τὸ τιμὸν τῆς θέλησης, τὸ γὰρ κινήρι αὐτὸ κάθε σκέψης, κρίσεως κἀ φαντασίας, ἢ ἐκνεμμένη ψυχῆ τοῦ υπνοβάτη τοῦ θυμίζει πρὸμακτα ξεχασμένα, πὸν δὲν ἔπρεπε νὰ θυμηθῆ, τοῦ ξαναπαρκαμιάται σκηνές, πὸν μεγάλη τέχνησαν ἄλλοτε ἐντύπωση, κἀ τοῦ γεννὰ φανταστικὲς ἄλλες, π' ἀληθινὰ ποτὶ δὲ συμβῆκαν. Ὅπως σὸ ὑστεριὰ παρκαμιάται, ζωγραφίζονται τότε στὴ ματιά, στοὺς μορφασμοῦς τοῦ προσώπου, σὸν κουνήματα, ὄσα σὸν πνεύμα τάρρωτου παρκαμιάνεται με τὴ βοήθεια τοῦ θυμητικῆ ἢ τῆς φαντασίας. Πιλέπουμε ἄγιες ματιῆς θυμοῦ, τρομάρας, κίντυνου, κἀ μαθαίνουμε κἀμια φορὰ πὸ τὰ λόγια του τραγικῆς ἱστορίας μυθικῆ πὸν ποτὶ δὲ θὰ τὰ ξεσπάζει.

(ἀκολουθεῖ)

G. ΑΒΑΖΟΣ

ΑΡΑΧΝΗ

Τὴν εἶδα τὴν ἀκούραστη, τὴ σεῖλα τὴν ἀρήχνη, ἀπάνου κἀτου νὰ γυρνᾷ κἀ ὤρε νὰ παιδέβεται με μὲ κλωστή μεταξωτῆ, πὸν ἄκαρπὰ σὺν ἄγγη, πὸν βλέπει κ' εἶναι ἄφανη, πὸν πᾶνει κἀ γυρέβεται...

Κἀ μὲ γλουστράει στὴν κλωστή, κἀ μὲ τριγυροῦ βίχνη, κἀ ἀφοῦ στήσε, τὸ μάγγανε, σὶ ἄγγη: π' ἀνορέβεται γοργὰ γοργὰ κιντὰ πανὶ σὰ βελουδένια πύχνη, πὸν βλέποντας τὴ μαστορία τὸ μάλιστα ζουλεῖται...

Κ' εἶδα τ' ἄγγη: πὸν φυσᾷ, τὴν πύχνη νὰ σκοπίσει, κἀ κείνη νὰ ξαναγινᾷ τ' ἄγγη σὺν πανὶ της, κἀ θάμασκα τὴν τέρχη της κἀ τὴν ὑπομονή της!

Κ' εἶπα! ἢ ἀρήχνη ἴραγες, τὸ νου δὲ ζωγραφίζει; κἀ τὸ ἄγνόκλητο πανὶ, τὰ θυερα πὸν χτίζει, κἀ τὸ ἄγγη, τὴ ζωῆ πούχε: κἀημοῦ: πνοῆ της...

ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

τὰ μάτια σου, δὲν εἶναι φόδος...

Τὸ μάτι τοῦ τὸ καστανὸ κἀ βαθὴ καρφώθηκε σὲ μὲ πὸ ἔκανε ἕνα χαριτωμένο κύκλο, ἀντίκρουσε τὸν οὐρανὸ ἐκείνη κἀ στήθηκε τὸ γλαυὸ της μὰ ἀπάνου του. Κοκκίνισαν ἐφτὺς τὰ μάγουλά της, ὅπως κοκκίνισαν κ' ἐκεινοῦ, κἀ κάποια παρθερικὴ νεροπὴ τὴν ἔκανε νὰ κρύψη τὰ κάλλη της ὅπως μπορούσε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη κἀτι γενούτανε στὴ φύτη. Τὰ πουλιὰ κελουδούσανε πὸν γτρούμενα κἀ πετούσανε βιαστ κἀ βιαστικὰ ἀπὸ κλωνῆρι σὲ κλωνῆρι, ἢ μυρωδιὰ τῶ λουλουδιῶνε γυνοῦντανε πὸν γλυκειὰ κἀ τὰ χαμόκλαδα τιτιρίζανε.

Ψέλιε κείνη τὴ στιγμή τὴ μυστικὴ τους ἔνωση.

— ὦ! μὲ μαγέβουν τῶρα τὰ λουλούδια, τὸ ψιθύρισμα πὸν κάνουν τὰ φύλλα κἀτι μὸν λέει μυστικὰ... δῶσε, δῶσε τὰ χείλη σου.

— Γύρε στὴν ἀγκαλιὰ μου, ἀγαπημένη μου Πιπίκα, κ' ἢ χαρὰ σβύνει καθὼς σβύνει κ' ἢ λύπη... Τὸ φέγγος πὸν μὰς ξεσταίνει δὲ λυώση κἀ θάρθη, τὸ σκοτάδι νὰ μὰς κρυώση. Πέσε στὴν ἀγκαλιὰ μου πὸν τὴ νοιώθω νὰ πονῆ, κἀ ἀνοῖξε τὰ μάτια σου, παρκαμιά: εἶναι, δὲν εἶναι φόδος.

Κ' ἔφυγε ἢ νεράιδα, ἄφρησε τίς συντρόφισσες κἀ γλάυτε ὁ χορός. Κλάψαν οἱ νεράιδες τὴ συντρόφισσα, κλάψαν κἀ τὴ χαρὰ τους τὴν τρελλὴ πὸν χάθηκε μαζὶ της. Κ' ἔνωσαν ὄλες μαζὶ τίς φωνές τους σὲ μὲ κατάρτα μυριστόμη κἀ τὴν ἀντιᾶλγησαν οἱ λάκκοι κἀ τὰ λαγκάδια, κἀ τὴν ἀντιᾶλγησαν τὰ βουνὰ κἀ οἱ γκραμενοὶ, κἀ κἀτρακίγησε κἀ κατρακύλησε, πέρασε χώρες κἀ χωριά κἀ ἀδυνατήσε κἀ ἀδυνατήσε κἀ χάθηκε σὸν ἀπειρο σάμπως χάνεται τοῦ κἀρχιδιὸ ἢ βροντῆ.

— Γιὰ δὲς τὸ πουλιὸ ἐκείνο πὸν πετᾷ... ἢ φωνὴ του σὰ μελαγχολικὰ φαίνεται... τ' εἶν' ἀπὸ πὸν σφίγγει τὴν κερδιά μου;

— Γύρε στὴν ἀγκαλιὰ μου τὴ θερμῆ, ἀγαπημένη μου Πιπίκα, δὲς τὸ ἀγκάλιασμα τῶ λουλουδιῶνε... Τὶ προσμένεις ἄλλο; Δὲ σὸ φαίνεται πὸν τὸ ποτῆρι τῆς ἐφτυχίας εἶναι γιομάτο τῶρα; Πίκαρες προσμένεις;.. ὦ! πὸν μ' ἀρέσει ὁ θάνατος πὸν φέρνον τὰ λουλούδια... ἔκουσε, ἔκουσε τὸ ὑστερο ψιθύρισμα τῆς χαρᾶς.

Ζήσανε μὲτα στὰ δάση κἀ τραγουδούσανε μαζὶ με τὰ πουλιὰ, ζήσανε στὰ βουνὰ κἀ χίτιδεσαν τὰ λεοντάρια κἀ τίς τίγγρες κἀ τὰ λεοντάρια κἀ οἱ τίγγρες δὲν τοῦς πε-

ράζανε, γιὰτι προτέρκουνταν κἀ ἀπὸ μπροστὰ στὴ θεῖα τους ἀρμονία, ζήσανε στὰ λειθῶδια κ' ἢ ἀβγὴ ἀκούσε τὴ φωνὴ τους ν' ἀνακατόνεται με τὴ φωνὴ τῶν πουλιῶνε, ἔνωθε τὴ μυρωδιὰ τους νὰ γίνετα ἕνα με τὴ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶνε. Κἀ καταστάλαξαν πᾶλε σὸν δάσο. Ἐκεὶ μάζεψαν κλαδιὰ κἀ φύλλα κ' ἔπλεψαν τὴ φωλιά τους, κ' εἴτανε ἢ φωλιά τους τόσο μαγεφτικὴ. Τὸ πρὸν χροῦσανε ὃ ἢλιος τὴν κλεισμένη ἐφτυχία σὰ νὰ τῆς ἐθαζε στέμμα, κἀ τὸ βράδυ τὴν κοκκίνισε σὰ νὰ τῆς ἐθαζε πορφύρα.

Κ' οἱ δύο ἀγκαλιᾶσμένοι κἀ τραγουδῶντες πήγαιναν κἀθε πρὸν γιὰ τροφή. Κἀ μαζέβανε φρούτα κἀ χόρτα κἀ κρῶ νερὸ ἀπ' τὴν πηγή πὸν δρόσιζε τὰ χείλια τους τὴ βοδοκάκινα. Κἀ τὰ τραγουδιὰ τους σμίγγανε κἀ δὲ μπορούσανε νὰ πόν τὴν ἀγάπη τους, γιὰτι ἢ ἀγάπη τους εἴτανε ἀπειρη.

Μὲ μὲρα ὄμως, ὃ τὶ κκάτὰ μὲρα εἴταν ἐκείνη, νὰ μὴν τὴν ἔχει χρόνος, σύννεφο πέρασε ἀπὸ τὸ ἐσημωμένο τους κἀλύβε κἀ μὲ μαβρίλα στάνθηκε στὴν ψυχὴ τους τὴ λεφκῆ. Ἐφανικὴ ἀνημποριά ἔνωωσε ἐκείνος κ' ἀστάνθηκε νὰ χλωμιάζου τὰ βοδοκάκινα μβροτῆ του κἀ δὲν μπόρεσε νὰ πᾶ γιὰ τὴν καθημερινὴ τροφή κἀ εἶπε ἐκείνης:

— Πᾶνε σὺ σήμερα.

Κ' ἐκείνη ἀνήσυχη πήγε. Πῆρε τὴ σπᾶτα τὴν ὄλο-

(Κέρκυρα)

"Ένας άγωγιάτης νυκτώθηκε δίω με το ζώ του μια χειμωνιάτικη νύχτα, που πήγε να φορήσει από το κρό το πολύ και το χιόνι. Έτσι κατακοιμμένος και πεινασμένος έρτασε στο σπίτι ενός κουμπάρου που έχτυπησε, του άνοιξαν, του έδωκαν να φάγω, να ζεσταθώ και τον συνέφεραν, έβαλαν και στο μουλάρι του άχερο. Το πρωί, που σηκώθη, ά νοικοκύρης, βλέπει πως ήταν φευγάτος ο κουμπάρος με το μουλάρι του. κυττάζει και σ' ά γούρι και βλέπει που του χαν κλειμένο όλο τ' άχερό του. Δέν ύποπτευθηκε καθόλου τον κουμπάρο του, παρά άναγκάστηκε να καθάλλικη το ζώ του, και ξεκίνησε μ' όλη τή βρυχειμωνιά να πάη στη χώρα για να φέρη άχερο για το ζώ και ψωμί για τά παιδιά του. Άλλα στο δρόμο έπεσαν άπάνω του λύκοι, και του φαγαν τά λαγο, κι αυτός μόλις κατώρθωσε να γλυτώση με τήν ψυχή στα δόντια.

Έφτασε στη χώρα, πήρε ψωμί, άλλ' άργησε να γυρίση στο σπίτι του, και τήρε ένα από τά παιδάκια του, το μικρότερο, πεθαμένο από τήν πείνα. Στην άπελπισία του είπε «Δέν είναι θεός να μου δειξή τον κλέφτη, να πάρω το δίκιο μου;» Τότες έβγήκε ο ήλιος κ' έλειωσε το χιόνι, και φάνη στο δρόμο σκορπισμένο τάχερο, που έχυνότανε από τά σακκιά που είχε πάρη ο κλέφτης. Άρπάζει εκείνος ένα μπαλτά, παίρνει τον τορό με τάχερο, και τον έβγαλε στού κουμπάρου του το σπίτι γιατί αυτός είχε κλειμένο τάχερο. Του δίνει μια με τον μπαλτά και τον σκοτώνει.

Άπό τότες έμεινε στον ούρανό ο δρόμος με τάχερα και τον λέν γι' αυτό του κουμπάρου τάχερα.

ΣΤΟ ΒΑΛΒΗ

Κειράται... Ρύω του ό λαος γυρτίες και διόφνες δρέπει και τότε στεφανώνει. Ξυπνά... και πενταδάχτυλο μπροστά του χέρι βλέπει, που τότε θασκειλώνει.

ΣΙΜΩΝΙΑΣ

σπαρτα, και άκουσε τά πουλιά να κελαϊδούν κ' ένοιωσε τή μυρωδιά του λουλουδιώνε να τής άνοιγουν τήν καρδιά. Κ' άρχισε να συνάξη χόρτα τρυφερά από τή γή και φρούτα ώριμα από τά καρποφορωμένα δέντρα, κ' εκεί που συνάζε τής ήρτε λησμονησιά κ' ή γλυκειά τής ή φωνή κυματιστή είπε το καθήμενό τραγούδι τής χαράς.

— "Όι πόσο γλυκός είν' ο θάνατος άπάνω στη χαρά... σκορπίστε λουλούδια τή θανατικιά σας τή μυρωδιά... έρχεται ή λύπη.

— Πώς βραίνει ή ψυχή μου... δε βλέπω τον ήλιο να γέρνη στη δύση... Τί λές πεθαίνει κι ο ήλιος;

— Ρίξου, ρίξου στη θερμή μου τήν άγκαλιά, άγαπημένη μου Πιπίκα, παραμύθι είναι, δέν είναι φόβος... Όλα στον κόσμο σβύνουνε, τβύνει κ' ή λύπη.

Μ' έξχαφα σάν τέλειωτε το χειρουμενο τραγούδι, στάθηκε, τά διάφανα χέρια τής δε συναζαν πιά χόρτα τρυφερά... λύπη βαρειά έπεσε στο στήθο τής και δε μπόρεσε να γιοώτη ποθε έρχόντανε ή λύπη... ή λύπη. Κάποιο κκαθ τής μνησσε και τά γαλανά τής τά μάτια, που δέν έκλιψαν ποτέ, βράχθηκαν από πικροδάχρυα. Ήτανε σύννεφο και πέρασε, με το τραγούδι τής χαράς δέν τής ήρτε πιά στο στόμα. Χωρίς να το θέλη, άλλο τραγούδι κυλούσε από τά χείλια τής, τραγούδι που τήν έκανε να πονή... ω

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΑΟΥ

ΤΗΣ ΟΒΡΙΑΣ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Σάν τής όριάς το κάστρο δέν είδα, δέν έλόγιασα. Δώδεκα χρόνια έχω φούντο πολεμώ, δε μπορώ να πάρω το έρημοκάστρο. Ξεβγήκε 'να τουρκάκι ρωμιόγούρισμα' στο βασιλιά πηγαίνει και περικαλεί: — «Άφέντη βασιλιά, τείν' το τίμα σου να πάρω άφτό το κάστρο, το σημόκάστρο;» — «Κίλια φλουριά σου δίνω κι άλλο καλό και δυο σπατιά άσημένια για τον πόλεμο». — «Ούδε τάσπρά σου θέλω κι ούδε τάλογο, με δέλω άφτήν τήν κόρη που είδα στα γυαλιά». — «Πάρε άφτό το κάστρο, χάρισμα κι άφτήνη». Ξεζώθηξε, έαρματώθηξε, ράσα έβαλε, στο κάστρο τριγυρίζει και περικαλεί: — «Άνοιξε, πόρτα μου, άνοιξε πόρτα τής όβριας, απότα τής μαθρομάτας τής βασίλισσας». «Μτένα δε σάνοίγω, Τουρκε άγαρηνέ». — «Έγώ δέν είμαι Τουρκός κι ούτε άγαρηνός, μόν είμαι ένας γέρος, γέρος χριστιανός, με τó στραβό που κάνω, με τήν Παναγιά». — «Νά ρίξομε τριγκέλια να σε πάρουμε». — «Είναι τά ρούχα σάπια και ξεσκίζονται». — «Νά ρίξομε γαλίνα να σε πάρουμε». — «Είμαι από τήν πείνα, κι άντραλλίζομαι». — «Εύρε, σκλα'ή μου, άνοιξε να έρθη ο άτκτηής». 'Η πόρτα δέν καλάνοιζε, χίλιοι έμπαιναν' όσο να καλάνοιζε, το κάστρο γιόμοσεν. Νόλοι στα άσπρα χύθηκαν κι ούλοι στα φλουριά. ο σκύλος ο προδότης στη βασίλισσα (ή: Χίλιοι πηγαίνουν στα φλουριά και ένας για τήν [κόρη]). Βασίλισσα στα μπερντέμια κάτω έπεσε.

ΤΟΥ ΡΗΓΑ Ο ΠΥΡΓΟΣ

ΚΑΙ Ο ΛΑΚΚΟΣ ΤΗΣ ΡΗΓΗΣΣΑΣ (Γιάννιτσα Καλαμών)

'Όλίγο παρακάτω από το μοναστήρι τής Δίμοβας φαίνονται τά χαλάσματα ενός πύργου, που λέγεται του Ρήγα ο πύργος. Έκει είχε τήν έδρα του ο Ρήγας. Αυτός είχε έναν αδελφό, Ρήγα κ' εκείνον, στη Μοιάωνη, και μίχ φορά έπήγε να τον χαιρετήση. Δέν έτυχεν όμως να τον εύρη εκεί, άλλά μόνο τή γυναίκα του, και ο πειρασμός τον έβαλε

να πονή! Και δε μάζεψε άλλα. Στάθηκε κ' έρριξε πλανεμένο βλέμμα στον έρίζοντα... ήρεμία, βασιά ήρεμία κρατούσε. Το τραγούδι τής αντιλαλήθηκε και χάθηκε μέσα στο πρασινισμένο τάπειρο. Και σκέφτηκε τότες πως πέρα σ' άφτή τήν ήρεμία τής φύσης κάτι θα ύπαρχη που δε μοιάζει με τήν επιφάνεια. "Όι τ' είν' άφτό το κάτι. Και ή λύπη τής φούσκωσε πάλι τήν καρδιά. Πούθε έρχόντανε ή λύπη, δε μπορούσε να το νοιώση. Ίσως από κεί, από το πρασινισμένο τ' άπειρο. Κ' έκλαψε και τά δάχρυα τής σκαλίζανε σα διαμάντια στού ήλιου τις άχτίδες.

— Τ' είν' εκείνο που περνά... Σκέπασε τον ήλιο και δε βλέπω τήν κλίση του στη δύση...

— Μάθρο σύννεφο είναι που σκεπάζει τήν καρδιά... Γύρε στην άγκαλιά μου, άγαπημένη μου Πιπίκα, φόβος δέν είναι, παραμύθι είναι... Διές πως πνίγεται ή χαρά.

Και πήρε τή στρώτα άσυναίσθητα ή γαλανόφθαλμη για το καλύδι. Τά χόρτα τά τρυφερά και τά φρούτα τά ώριμα που συνάζε τάπειρε πάλι να τά φβνε τήν ήλλη μέρα τά πουλιά πώχουνε ζωή. 'Η στάμνα άδειανή έμεινε στης πηγής το κεραλάρι για ν' άκούη το γλυκό γαργάρισμα του τρεχάμενου νερού. Δέν είχε πιά δύναμεις να τά κρατήτη, τά θρεμμένα χέρια τής τρέμανε. Τά πουλιά

να τήν άγαπήση και έπικσε και σήσεις μαζί της. Όταν ήτανε να γυρίση πίσω στον πύργο του, ή γυναίκα αισθάνθηκε φκίνεται το μεγάλο κακό που έκαμ. Ίσως και τήν έβίασε, ή φοβήθηκε μήπως φανερωθώ τίποτε και το μάθη δ άντρας τής και άποφάσισε να τον ξεκάμη. Του έδωσε λοιπόν φαγητά φαρμακεμένα. Έφαγαν ο Ρήγας κπ' αυτά σάν έπλησίαζε στον πύργο του, ένόησε άμα τά φαγε το θάνατό του και έβιάστη, για να φτάση στον πύργο του. Άλλά προτού να φτάση ως τρία λεπτά τής ώρας μακριά, ξεψύχισε, στην κορυφή ενός μικρού λόφου άποκάτω από μια έλιά πολύ παλαιά, που ύπαρχει εκεί ακόμη, και τήν λέν τήν έλιά του Ρήγα.

Έκει κοντά, όλίγο παραπέρα από τά ξεκλήσι τ' άη Γιωργίου, λέν πως είν' χωσμένος και ο χυμός λάκκος τής Ρήγισσας.

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ'

Και στο κώδικι τής 'Όμοιοσίας

Η ΙΔΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΗΗ

Έκδοση καινούρια (Α—Ω) του 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στο Παρίσι (τυπογραφείο Charonet) σ' έκάεκτο χαρτί.

Η τιμή της: Για τήν 'Αθήνα Δρ. 3.— Για τις έπαρχίες " 3,50 Για το έξωτερικό φρ.χρ. 3.—

Στις έπαρχίες και στο έξωτερικό στέλνεται συστημένη δίχως παραπανιστό έξοδο.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Είναι λάθος πως μπορεί κανείς να καταλάβει τά φαρμακερά μανιτάρια από το έφκοίο χόρισμα του σκούφου τους ή από μάθροισμα άσημένιου κουταλιού ή άλλα τέτια σημάδια. Κάθε φαρμακερό ή μη φαρμακερό μανιτάρι έχει δικά του σημάδια, και τά μαθαίνεις μοναχά μ' έπιστημονικό τρόπο ή με πείρα, άπαράλλαχτα όπως τά σημάδια κάθε άλλου φυτού.

'Ό: τόσο πολύ λίγα μανιτάρια είναι φαρμακερά. Μα, αν άφου φας μανιτάρια πιεις κρασί ή σπύρτο πολύ ή τσάι, τότες μέσα στο στομάχι τά μανιτάρια γίνονται άχώνεφτη μάζα, που, κάποτες καταντά βαριά άρρώστια. 'Ο κόσμος τότες λέει πως τά μανιτάρια είνανε φαρμακερά' ή άλλήθεια όμως είναι πως τότες κάθε μανιτάρι πειράζει.

Κι άκουσε μόνο τάλαφροπερπάτημα τής γαλανής νερίδας πάνω στη στράτα. Κ' έρτασε σε λίγο στο κλαδοφτειαστο καλύδι κ' ήθερε τον καλό τής ξαπλωμένο στη φυλλέτιο κρεβάτι τους, βαρειά άρρωστημένο.

— Βλέπω ένα φέγγος στον ούρανό... κι άγγέλους με νιοκόνισσα σπαθιά... κάποιος μου γνώριε να πιά κοντά του... Φοδούμαι.

— Κ' έγώ τή βλέπω, άγαπημένη μου Πιπίκα, κλείς τά μάτια σου και γύρε στο πλερό μου... παραμύθι είναι, δέν είναι φόβος... 'Ο χάρος τής χαράς είν' ή λύπη, κι ο χάρος τής λύπης ο θάνατος.

Μάζεψε βότανκ ή νερίδα με το φως του φεγγαριού.

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Μία Λιθερπολέζικη φημερίδα γράφει σε κύριο άρθρο:

Το Λιθερπούλ έχει περισσότερους ανεπιτυμένους... παρά ό,τι πολλοί από μᾶς το φαντάζονται, και μάλιστα ανάμεσα σ' ανθρώπους που δεν κωχούνται για Πανεπιστημιακή μόρφωση...

Αυτούς όλους τους πομονετικούς και μετριόφρονες δουλετάδες μᾶς θύμισε η μετάφραση τῆς Παύλας (1) που έκανε στη νέα Έλληνική ο κ. Άλεξάντρος Πάλλης...

Δεν μπορεί όμως κανείς ν' ἀρνηθῆ τῆ φιλολογικῆ ἐνεργητικότητά που ἔχει μέσα του ὁ κ. Πάλλης...

(1) Ἡ Ἰλιάδα μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη 1904.
(2) Ἡ Νέα Διαθήκη, κατὰ τὸ Βατικανὸ χερσγρᾶφο— μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη 1902.

δας ἔχουν, τόνα μὲ τᾶλλο, ἀπάνω κάτω 700 ἀράδες, τὸ καθένας. Γιὰ τοὺς Ἑγγλέζους ἀναγνώστες ὑπάρχει ἓνα του ἔργο που εὐκόλα μπορεί νὰ τοὺς δείξῃ τὴν ἀξία τῆς δουλειᾶς που κάνει...

Ἐν καὶ μερικά του σχόλια μπορεί νὰ εἶναι τολμηρὰ καὶ φανταστικά, δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμειβολλία πὼς ὁ συγγραφέας, κι ἂν ἄκόμα οἱ θεωρίες του φανοῦν ἀπαράδεχτες, μπόρεσε νὰ φωτίσῃ πολλὰ δύσκολα χωρία που ὡς τώρα οἱ κριτικοὶ τὰ ἔξαπολούσαν...

(3) A few Notes on the Gospels according to St. Mark and St. Matthew, based chiefly on Modern Greek by Alex. Pallis 1902.
Όλα στὸ The Liverpool Booksellers Co Ltd. 70 Lord St. Liverpool.

«αυγμῆ» χωρὶς κανένα λόγο, καθὼς μπορεί νὰ τὸ βεβαιωθῆ ὁ καθένας κι ἀπὸ τὸ μεγάλο λεξικὸ τῶν Lidel and Scott. Ο κ. Πάλλης προτείνει μιά πολὺ μικρὴ μεταβολὴ στὸ κείμενο...

Ἄλλο παράδειγμα στὸ ἴδιο κεφάλαιο τοῦ κατὰ τὸ Μάρκο Βαγγελίου (παρ. 18): «καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα». Αὐτὸ ἡ Ἐπιθεωρημένη Ἔκδοση τὸ μεταφράζει: Αὐτὸ, εἶπε, «παστρεύει ὅλα τὰ κρέατα»...

ΟΤΙ ΒΛΕΠΕ

Στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ «Ἀκρίτα», ἡ δ. Αἰμιλία Κούρτελη, ποὺ γράφει καὶ τόσο ἔμπορος στίχους, ἔγραψε λίγα λόγια μὲ γνωστικὰ γιὰ τὴν Ἰλιάδα τοῦ Πάλλη.
Κεῖνο μάλιστα ποὺ λέει «πὼς θύμει γρήγορα ἡ βλοχημένη μέρα νὰ δοῦμε τὴν Ἰλιάδα τοῦ κ. Πάλλη»...

μάγια τοῦκανε ποὺ τᾶξερε, μὰ τοῦ ἀρρώστου ἡ φωνὴ πνιγότανε, μᾶζα τόξα τριγύρισαν τὰ μάτια του καὶ στοὺς θρήνους τῆς γολανομάτας δὲν μπόρεσε νὰ ποικιθῆ...

Ὡςπου ἓνα χίραμα ἀκούστηκε τῆς κουκουβάγιας ἡ βραχνὴ φωνή στὴ στέγη τοῦ καλυεῖοῦ καὶ τὰ σκυλιὰ μαζεφτήκανε στὴν πόρτα οὐρλιάζοντας καὶ ἡ φωνὴ τους σπάραιε τὴν καρδιὰ τῆς ἔρημης νεράιδας...

— Τὰ πόδια μου μπράβηκαν, τὰ χέρια μου κρυώνουνε... Διὲς πὼς κατεβαίνουν τὴ θεόρατη σκέλα οἱ ἀγγέλοι...

— Κλείσ' τὰ μάτια σου, ἀγαπημένη μου Πιπίκα, κλείστα... Ὡ! ὁ ἔρχομός τους... Σὲ σβύσει ἡ χαρὰ, ἔρχεται ἡ λύπη νὰ σβύσῃ, ἡ λύπη

Καὶ ἡ νεράιδα ἀμίλητη μάζεψε κλωνάρια δάφνης

κ' ἔκανε τὸ φέρετρο. Ὡ θεῖο φέρετρο. Ἐκεῖ ἔβαλε τὸν καλὸ της καὶ τόνε θρήνησε κι ὁ θρήνος της σκορπίστηκε στὸ ἄπειρο, σκορπίστηκε, σκορπίστηκε...

— Διὲς ἀπὸ τὸ μῆτρο τὸ πουλί... στὸν ὄμο μου κάθεται καὶ κἀνι κελαιθεῖ... Ὡ! τί μονότονη ποὺ εἶναι ἡ φωνή του.

— Μονότονο εἶναι τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς...
— Οἱ ἀγγέλοι τερᾶζονται... τί ὄχλοσὸ ἔσ' ἄφτιά μου ἔρχονται οἱ φωνές τους.

— Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ κρυσταλλένιο παλάτι πίσωθεῖ τους;.. Χαρὲς εἶναι ἐκεῖ...
— Τίποτα δὲ βλέπω... τὰ μάτια μου μᾶβρισαν. ἡ καρδιὰ μου σφίγγει καὶ δὲ νοιώθω τοὺς χτύπους της.

— Ὡ! λύπη ποὺ σβύνει!
— Ὁ ἥλιος βασιλεψε.
— Ποῦν' τὰ λουλούδια;
— Περνοῦμε τὸ ποτάμι... Διὲς, διὲς ἀντίκρυ πὼς εἶναι οἱ ἀνθρώποι... σκελετοί, σκελετοί.

— ...
— Δὲν ἀκούω τὴ φωνή σου...
— Βαρεὰ πέφτεις στὸ πλεξὸ μου, τὰ χέρια σου εἶναι παγωμένα.

— Ἄνοιξ' τὰ μάτια σου, ἀγαπημένη μου Πιπίκα, παραμύθι εἶναι. δὲν εἶναι φόβος... δὲ νοιώθεις τὰ λουλούδια νὰ μυρίζουνε, δὲν ἀκούς νὰ πουλιὰ νὰ κελαιθοῦνε... Σβύνει κ' ἡ λύπη καθὼς σβύνει κ' ἡ χαρὰ... Ὡ! τριαντάφυλλα τοῦ Ἠλιογάβλου πληγῆς, μοῦ δίνει ἡ θύμησή σας.

ΑΣΙΑΔΕΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΑΡΧΕΤΑΙ 3-5 Μ.

